

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB5

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB5", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 20*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb5-txt-shoot-id00e3e6d0-6f71-4fcb-909d-a5e99051c223.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 20

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

O, i Evigheden der vil, Gud være lovet, være Tid til at tænke hver Tanke indtil det mindste. Der skal det at tænke ikke betyde noget Andet end det at tænke, ikke ved Hjælp af nogle halvfordøiede Tanker at skaffe sig et Levebrød, stor Ære og Anseelse – og blive forstaaet af andre Msker.

Min Poenitentses Tid er vel snart udløbet. Jeg har Intet at klage; jeg forstaaer med Gud, hvorfor jeg lider – og jeg takker. Jeg lever og med Guds Hjælp jeg dør i den Tro, at han, naar jeg ved Døden er afgaaet (og før kan det ikke lade sig gjøre, thi saa blev det ikke Poenitense til det Sidste) vil lægge Styrelsens Eftertryk paa mit Liv, saa det skal have gavnet Mskene, til at blive opmærksomme paa Gud, og paa hvor letsindigt de forhindre sig selv i at føre det høieste Liv, et Liv i Samfund med Gud.

Det var ikke fordi jeg bildte mig ind at være fuldkomnere end andre Msk. jeg valgte dette Liv, som jeg stadigt har følt som min Beskikkelse. Det var fordi jeg følte mig elendigere – og som en større Synder.

Derfor er det ført i streng Fornegtelse af enhver jordisk Løn – og derfor er jeg ganske consequent (i Christendommens Aand) blev[en] ilde lidt, afskyet, forhaanet, priisgiven til enhver Raahed, medens de Fornemme glæde sig i stille Misundelse.

At sige dette til noget Msk. kan ikke mere hjælpe. »Der er Tid til at tie«. Det viser det høieste Forbillede Han taug. Jeg har lært det af en Ringere, thi Socrates havde det jo i sin Magt, at frelse sit Liv – ved at smigre Folket.